

Arrest

nr. 166 081 van 19 april 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van origine te zijn. U bent zo'n 33 of 34 jaar geleden geboren in de hoofdstad Kabul. U studeerde tot de derde of vierde klas.

U begon uw loopbaan als autowasser en in 2004 of 2005 ging u aan de slag als chauffeur voor de nationale veiligheidsdienst. Omdat u tijdens uw werkzaamheden driemaal opgebeld werd door een onbekende die u sterk onder druk zette om informatie over de nationale veiligheid door te spelen, zette u na drie jaar uw tewerkstelling stop.

Vervolgens werkte u gedurende vier jaar als chauffeur voor de privé-beveiligingsfirma Compass te Kandahar en vervoerde u voornamelijk goederen van en naar militaire bases. In 2010 werd u door S., een vriend van u, gevraagd om samen te werken met de Taliban zodat er met uw auto een aanslag

tegen uw werkgever kon gepleegd worden. U weigerde en vernam later dat de aanslag ook zonder uw hulp plaats had gevonden.

Eind 2011 stopte u met uw werk voor Compass en keerde u naar Kabul terug. Nadat u een zevental maanden werkloos was geweest, werkte u een vijftal maanden als chauffeur in de sector van het openbare vervoer en later een tiental maanden bij de kiescampagne van Abdullah Abdullah. Gezien uw tewerkstellingen achtte u uw leven niet zeker en ontvluchtte u Afghanistan. Na een reis van twee maanden kwam u in België aan op 1 juli 2015. De volgende dag verklaarde u zich vluchteling.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een taskara, een rijbewijs, een badge van Compass, drie foto's van u met Abdullah Abdullah en een vrijgeleide van de overheid neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u door de Taliban, Hezb-i-Islami of Daesh vervolgd te worden omwille van uw tewerkstellingen bij de nationale veiligheidsdienst en de firma Compass (CGVS p.6). Tevens geeft u aan dat u eveneens geïdoleerd zou kunnen worden door de aanhangers van Ashraf Ghani omwille van uw werk bij de kiescampagne van Abdullah Abdullah (CGVS p.11).

Op basis van uw verklaringen dient evenwel te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst is het van belang op te merken dat u volgens uw verklaringen voor het laatst iets heeft vernomen van de Taliban in de derde of vierde maand van 2010 en u stopte met uw werk voor Compass aan het einde van 2011 (CGVS p.3,10). Vervolgens woonde u nog tot mei 2015 in uw wijk te Kabul (CGVS p.2,4). Gedurende deze drieënhalve tot vier jaar werkte u als chauffeur bij het openbaar vervoer te Kabul en bij het verkiezingsteam van de presidentskandidaat Abdullah Abdullah (CGVS p.4). Deze lange periode van drieënhalve tot vier jaar dat u terug in uw ouderlijk huis te Kabul woonde en deelnam aan het openbare leven, kende u op geen enkel moment problemen omwille van uw tewerkstellingen bij de nationale veiligheid of bij Compass. De vaststelling dat u sinds 2011 zonder problemen in Kabul heeft gewoond, haalt uw bewering dat u bij terugkeer naar Kabul wel ineens geïdoleerd zou worden door de rebellengroeperingen geheel onderuit (CGVS p.4). Als u uitdrukkelijk gevraagd wordt waarom u toch problemen vreest met de Taliban, Hezb-i-Islami of Daesh ondanks de probleemloze jaren die u in Kabul kende na de stopzetting van uw werk komt u niet verder dan een loutere herhaling in algemene termen van uw vrees op vervolging (CGVS p.10). Dit is bijzonder hypothetisch. U kan geen elementen aanhalen die erop zouden wijzen dat uw vrees te worden geïdoleerd gegrond is.

Ook moeten er opmerkingen worden geformuleerd bij uw verklaringen betreffende uw eerdere aanvaringen met de Taliban.

Zo moet er op gewezen worden dat uw verklaringen over de problemen die u midden jaren 2000 ondervond met de Taliban omwille van uw werkzaamheden voor de nationale veiligheidsdienst talrijke tegenstrijdigheden kennen. Zo slaagt u er niet in een gelijklopend beeld op te hangen van de inhoud van uw gesprekken met de Taliban. Eerst verklaart u dat u in het eerste telefoongesprek gevraagd werd om samenwerking met de Taliban te verlenen. Het eerste gesprek nam u niet ernstig waarop u een tweede maal opgebeld werd en voor de keuze geplaatst werd samen te werken of te stoppen met uw werk, zo niet zouden u en uw familieleden geïdoleerd worden, zo zegt u. U verklaart verder dat u ongeveer een half jaar later een derde maal gecontacteerd werd om te polsen naar uw beslissing. U repliceerde in dit derde gesprek al dreigend dat u uw bedreiger ging vinden waar hij zich ook bevond (CGVS p.7). Later komt u terug op deze versie. U verklaart nu dat u niet in het derde maar al in de eerste twee gesprekken dreigde de beller te vinden (CGVS p.7). Tevens voegt u eraan toe dat u in het tweede gesprek op de uitnodiging tot samenwerking antwoordde: 'Ok, ik zal wel zien' (CGVS p.8). Hoe deze halve toegeving in overeenstemming te brengen valt met de woede uitbarsting die u deed dreigen de beller op te sporen is niet duidelijk. Gewezen op uw moeilijk in overeenstemming te brengen reacties herhaalt u slechts dat u beide uitte tijdens het gesprek (CGVS p.8).

Over de identiteit van de beller legt u eveneens tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat de beller zich in het eerste telefoongesprek voorstelde als een lid van de Taliban en dat hij u expliciet vroeg om met de Taliban samen te werken (CGVS p.7). Later komt u geheel terug op uw uitspraak. U beweert dan dat de beller niets over zijn identiteit kwijt wilde en zichzelf enkel als een vriend van u voorstelde

(CGVS p.8). Uw stelling dat het om de Taliban gaat is niet meer dan een veronderstelling, zo blijkt (CGVS p.8). Bovenstaande tegenstrijdigheden schaden sterk het geloof in uw verklaringen inzake deze gebeurtenissen.

De chronologie van uw wedervaren met de Taliban is evenmin plausibel. U verklaart dat u aan het einde van uw eerste jaar of aan het begin van uw tweede jaar bij de nationale veiligheid voor de eerste maal gecontacteerd werd door de Taliban. Vijftien tot twintig dagen later volgde het tweede telefoontje om zes à zeven maanden later voor een derde maal opgebeld te worden. Drie à vier maanden later stopte u met uw werk bij de nationale veiligheid (CGVS p.7). Deze chronologische aanduidingen brengen u maximaal tot een tewerkstelling van twee jaar bij de nationaliteit veiligheid, terwijl u verklaart er drie jaar te hebben gewerkt (CGVS p.3). Ook mag het verbazen dat u, hoewel u na het derde telefoongesprek doordrongen bent van het gevaar dat de bedreiging van de Taliban voor u en uw familieleden inhoudt, uw tewerkstelling pas drie à vier maanden later stopzet (VGVS p.7). Indien u daadwerkelijk de doodsbedreiging aan het adres van u en uw familieleden serieus neemt, zou men verwachten dat u geen drie à vier maanden wacht om uw werk te verlaten. Deze bevindingen halen het geloof in uw asielrelaas ernstig onderuit.

Aan uw wedervaren met de Taliban in Kandahar moet eveneens getwijfeld worden. U beweert dat u gedurende de periode dat u werkte voor Compass een zekere S. ontmoette in het restaurant waar u geregeld at. S. werd een soort vriend u, zo zegt u. Op een zekere dag bekende hij u dat hij een lid van de Taliban is en vroeg hij u om uw voertuig te lenen om een aanslag te plegen tegen uw collega's van uw bedrijf. U voelt geen sympathie voor de Taliban en heeft er nooit blijk van gegeven. Integendeel, u werkte de jaren voordien voor een privébeschermingsfirma wiens opdracht het was om konvooien te beschermen tegen de Taliban. Uw voorstelling dat S. u op een zeker moment zonder meer meldde dat hij een lid is van de Taliban en van plan was uw directe collega's uit te moorden, is zeer weinig geloofwaardig (CGVS p.9,10). U verklaart de plotse openhartigheid van S. door te stellen dat men in Kandahar heel gemakkelijk en zonder gevolgen kan vertellen dat men talib is (CGVS p.10). Dit is weinig ernstig. De Taliban is en blijft een guerrillaorganisatie wiens leden vervolgd worden door de overheid en de internationale troepenmacht. Het kan dan ook niet ingebeeld worden dat een talib zichzelf en zijn moorddadige plannen zomaar openbaart aan iemand die zich de voorafgaande jaren heeft beziggehouden met het beschermen van konvooien tegen de Taliban. Deze vaststelling haalt het geloof in uw asielrelaas sterk onderuit.

Hoewel u eerder had aangegeven dat u enkel vervolging van de Taliban, Hezb-i-Islami en Daesh vreest, haalt u aan het einde van het gehoor op het CGVS nog een ander asielmotief aan (CGVS p.6,11). Omdat u actief gewerkt heeft voor de kiescampagne van Abdullah Abdullah zou het kunnen dat u door de aanhangers van zijn tegenstander Ashraf Ghani geviseerd zou worden, zo zegt u (CGVS p.11). Als aanwijzing voor uw vrees schetst u een aanval op Abdullah Abdullah en zijn campagnekonvooi (CGVS p.6,11). Hoewel u naar eigen zeggen aanwezig was bij deze aanval, kan er niet vanuit gegaan worden dat u het doelwit van deze aanval was. Evenmin bezit u andere indicaties om uw vrees voor de aanhangers van Ashraf Ghani te staven. Persoonlijk heeft u tijdens de tien maanden dat u voor de campagne van Abdullah Abdullah werkte en gedurende de zeven à acht maanden dat u na de beëindiging van uw werkzaamheden in Kabul verbleef geen problemen gekend met de aanhangers van Ashraf Ghani, zo blijkt uit uw verklaringen. Er kan dan ook geenszins aangenomen worden dat u, die een lage logistieke functie vervulde in de campagne van Abdullah Abdullah, omwille van deze tewerkstelling een vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS p.5).

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6

augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de

hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De taskara en het rijbewijs vormen slechts een bewijs voor uw identiteit en kunnen als dusdanig uw asielmotieven niet ondersteunen. De badge, de brief en de drie foto's brengt u aan als bewijzen van uw tewerkstellingen bij de nationale veiligheid, bij Compass en bij Abdullah Abdullah. Deze stukken kunnen uw verklaarde vrees voor vervolging echter geen kracht bijzetten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van "*het materiële motiveringsbeginsel*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alsook op een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker meent dat zijn problemen door verweerder ten onrechte worden geringschat. Zijn problemen van vervolging door de taliban en andere extremistische groeperingen, waaronder Hezb-i-Islami en Daesh, en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles zijn volgens hem in zijn concrete geval wel degelijk ernstig. Hij meent dat het algemeen geweten is dat de taliban en andere extremisten niet aarzelen om geweld te gebruiken, wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. Hij voert aan dat verweerder geen of minstens te weinig rekening hield met de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse, alsook met verzoekers persoonlijkheid. Verzoeker is formeel dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn. Hij meent dat hem minstens het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Hij stelt dat de toelichting die hij aan de dossierbehandelaar gaf telkens hij werd gevraagd om meer toelichting te geven over bepaalde onderdelen waarover de dossierbehandelaar zich bedenkingen maakte (onder andere over zijn aanvaringen met S.), wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig was. Ook de uitleg die hij gaf voor de zogenaamde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen was wel degelijk aannemelijk, aldus verzoeker.

Vervolgens voert verzoeker aan dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met het grote tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Afghanistan en zijn gehoor op het CGVS. Zijn moeilijkheden begonnen al in 2005 en situeren zich op diverse tijdstippen en in de ganse tussenperiode tot aan zijn vertrek uit Afghanistan. Hij wijst erop dat zijn reisweg vele hindernissen kende en voor hem een grote beproeving was. Hij doorkruiste verschillende landen. Volgens hem hield verweerder geen rekening met het menselijk aspect, noch met de traumatische ervaringen naar aanleiding van de gebeurtenissen in Afghanistan. Evenmin hield verweerder rekening met mogelijke misverstanden tijdens het gehoor op het CGVS, aldus verzoeker. Hij meent dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist bij het analyseren van verzoekers verklaringen, minstens werden zijn verklaringen door verweerder verkeerd geïnterpreteerd. Hij stelt dat zijn leven in gevaar is, dat hij zijn land moest achterlaten naar een voor hem onbekende bestemming in Europa en dat deze traumatische ervaringen wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor de het feit dat hij in de maanden die daarop volgden, de gebeurtenissen heeft trachten te

verwerken op zijn eigen manier. “*Het is algemeen geweten dat een traumatisch ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.*” Hij stelt dat verweerder bij de analyse van zijn verklaringen selectief tewerk ging en enkel in verzoekers nadeel.

Vervolgens voert verzoeker aan dat zijn leven ernstig is bedreigd als gevolg van het bestaande willekeurig geweld in Afghanistan wegens het aan de gang zijnde binnenlands gewapend conflict. Een terugkeer naar zijn geboorteregio na een afwezigheid in het buitenland zal volgens hem op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien. Dit gegeven op zich maakt dat zijn persoonlijke situatie in Afghanistan hoe dan ook uitzichtloos is ingeval van terugkeer en hij vrees dat hij hierdoor een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering, hetzij een afrekening.

2.2. Stukken

Met een aangetekend schrijven van 11 april 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een schriftelijke verklaring van zijn Afgaanse advocaat met een beëdigde vertaling bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Ter terechtzitting legt verzoeker de originele versies neer van de stukken bij zijn aanvullende nota en de envelop waarmee deze stukken werden opgestuurd (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij sinds 2011 zonder problemen in Kabul heeft gewoond en niet verder komt dan hypothetische veronderstellingen betreffende de problemen die hij vreest met de taliban, Hezb-i-Islami of Daesh, (ii) zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban midden de jaren 2000 omwille van zijn tewerkstelling voor de nationale veiligheidsdienst tegenstrijdigheden bevatten, (iii) de chronologie van zijn wedervaren met de taliban niet aannemelijk is, (iv) zijn verklaringen over zijn wedervaren met de taliban in Kandahar niet geloofwaardig zijn, (v) hij geen elementen aanreikte waaruit zou kunnen blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn logistieke functie binnen de campagne van Abdullah Abdullah, en (vi) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen of minstens te weinig rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met verzoekers persoonlijkheid, dient vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* te duiden waar en op welke wijze verweerder volgens hem geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden met welke concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse of met (welk aspect van) zijn persoonlijkheid. Hetzelfde geldt voor verzoekers stelling dat er tijdens het gehoor misverstanden zouden zijn geweest of dat de dossierbehandelaar zich vergist bij het analyseren van verzoekers verklaringen, minstens dat zijn verklaringen door verweerder verkeerd werden geïnterpreteerd.

Waar verzoeker verwijst naar het tijdsverloop sinds de aanvang van de beweerde gebeurtenissen, dient erop gewezen dat het tijdsverloop sedert de feiten de gedane vaststellingen niet kan verklaren. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan

weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit asielrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is door de reisweg en de gebeurtenissen in Afghanistan, dient vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerde trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het CGVS geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Verzoeker brengt verder geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker stelt dat zijn problemen van vervolgingen door de taliban en andere extremistische groeperingen en zijn angst om het slachtoffer te worden van represailles wel degelijk ernstig zijn, dat zijn verklaringen wel degelijk oprecht zijn, dat zijn toelichtingen wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig zijn en dat zijn uitleg voor de zogenaamde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen wel degelijk aannemelijk is, komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Waar verzoeker stelt dat het algemeen geweten is dat de taliban en andere extremisten niet aarzelen om geweld te gebruiken waardoor verzoeker altijd in onveiligheid zal leven in Afghanistan, komt hij niet verder dan het opwerpen van blote beweringen. Voorts herhaalt hij enkele van zijn verklaringen. Het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* de motieven in de bestreden beslissing te trachten te weerleggen, is geen dienstig verweer.

Waar verzoeker verder nog stelt dat zijn verblijf in het buitenland de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker niet verder komt dan het uiten van hypothetische veronderstellingen. Hij brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst vervolging dient te vrezen louter omwille van zijn verblijf in het buitenland. Evenmin brengt hij enig stuk bij of bevindt er zich in het administratief of het rechtsplegingsdossier enig stuk waaruit zou kunnen blijken dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland vervolging dienen te vrezen. Verzoeker maakte bovendien noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het CGVS melding van deze vrees. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is laattijdig. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst dient te vrezen voor een ontvoering of een afrekening omwille van zijn verblijf in het buitenland.

Wat betreft de bij de aanvullende nota en de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stukken 7 en 9) dient te worden vastgesteld dat de verklaring van verzoekers Afghaanse advocaat volgens de vertaling ervan reeds acht jaar geleden werd opgesteld. Dat in deze verklaring wordt bevestigd dat verzoeker actief was als activist tijdens de verkiezingsperiode van de heer Abdullah, terwijl verzoeker verklaarde dat hij in de maanden voor zijn vertrek meewerkte met de verkiezingscampagne van Abdullah Abdullah (gehoorverslag CGVS, p. 4), maakt dat deze verklaring van iedere geloofwaardigheid wordt ontdaan. Bijgevolg is deze verklaring dan ook geenszins van aard aan te tonen dat verzoeker sinds 2011 tijdens zijn verblijf in Kabul nog persoonlijke problemen zou

hebben gekend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Daarenboven dient vastgesteld dat deze verklaring is opgesteld door verzoekers Afghaanse advocaat, die geenszins als objectieve bron kan worden beschouwd en hetgeen de verklaring alleszins een gesolliciteerd karakter geeft. Tevens dient erop gewezen dat documenten slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Uit de envelop blijkt enkel dat verzoeker in België post ontving uit Kabul.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielaas ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaas en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielaas afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Kabul-stad, 19 november 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoeker uit weliswaar kritiek op verweerders analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) of de door verweerder gemaakte analyse onjuist of achterhaald zou zijn. Betreffende zijn stelling dat hij een verhoogd veiligheidsrisico loopt omdat hij omwille van zijn verblijf in het buitenland de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent sub 2.3.2. reeds werd gesteld.

De hiervoor geciteerde analyse uit de bestreden beslissing wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER